

[Sønderup.]

vedligeholde mellem det større og det mindre landbrug, i det lange løb kan komme til at skade landbruget i dets helhed.

Jeg har som sagt fundet det nødvendigt at henlede det ærede medlems opmærksomhed på dette forhold. Jeg beklager, at det har været nødvendigt, da jeg, som jeg sagde det før, har så meget tilovers for det ærede medlem.

Løvrigt skal jeg ikke forlænge debatten, men nøjes med at henvise til mine udtalelser ved første behandling. Det må ellers siges, at det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen i sit indlæg beskæftigede sig med så omfattende problemer, at det nok kunne give lyst til nærmere at beskæftige sig dermed. Men i betragtning af det forholdsvis sene tidspunkt på dagen og i betragtning af, at de anskuelser, det ærede medlem fremsatte, er så modstridende, at det er lidt vanskeligt at gøre sig håb om, at man skal kunne få sig talt tilrette, skal jeg afstå fra at gå ind i en debat med det ærede medlem.

Tesdorpf: Det er vist ikke for meget sagt, at man har været lidt spændt på, hvorledes regeringsforslaget ville se ud efter udvalgsbehandlingen. Den fælles indstilling, som socialdemokraterne og det radikale venstre lader til at have besluttet sig til, er altså, hvad der er kommet ud af adskillige års og adskillige valgkampagners forsøg på at overgå hinanden i voldsomme krav og voldsomme løfter på jordpolitikens område. Jeg tror, enhver kan se, at det med løfterne har været noget temmelig hult, for den praktiske mand vil trods alt sige om dette forslag: det er der i og for sig ikke ret meget jord i. Og det er der ikke, simpelthen fordi statens jordlovsudvalg har og får jord nok efter de bestående love. Det lader jo til, at de to partier, socialdemokratiet og det radikale venstre, ganske har glemt det forlig, der er blevet sluttet om jordlovene: statshusmandslovene og de små jordlove, et forlig, der betragtedes som endeligt, men som slet ikke endnu har virket med sin endelige vægt, og som stadigvæk giver jord og efter vor mening jord nok. Derfor synes jeg, det er naturligt, at vi, som ikke er med i det forlig, socialdemokraterne og det radikale venstre har sluttet,

siger til de to partier, at herefter må vi kunne regne med, at agitationen fra disse to partiers side med, hvad de ville kunne skabe for en herlig jordfordeling, hvis de havde magten, må høre op, for nu har de to partier vist, hvad de sammen vil og kan udrette, og vi andre må vel gå ud fra, at de har udrettet, hvad de synes der var brug for, så at vi nu kan regne med at være færdige både agitationsmæssigt og reelt.

Jeg vil gerne, ligesom det ærede medlem hr. Sønderup, sige til den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen, at jeg synes, hans tale først var noget til den ene side og så noget til den anden side; just nogen betryggelse for, at det, som man her vil indføre, skulle være det rigtige, fik man dog ikke af denne tale, for det ærede medlem sluttede med meget stærkt at påpege, at der kunne antagelig også findes andre veje, og at det måske var helt andre veje, man skulle gå fremover på jordpolitikens og jordfordelingens område og på landbrugets driftsmæssige område.

Det giver egentlig ikke nogen stærk tiltro til, at denne skærpede form for jordpolitik og udstykningspolitik skulle være rigtig. Jeg synes, at det kunne tyde på, at det, som bl. a. mit parti har sagt, at alle disse forhold trænger til en virkelig indgående behandling, før man kan tage stilling til ændringerne, er rigtigt.

Jeg kan ikke tænke mig, at nogen af de to enige partier er særlig glade for deres enighed om bestemmelserne om at udvide statens forkøbsret til også at omfatte søskendebørn, fordi det er en dårlig og en overfor nogle enkelte uretfærdigt virkende bestemmelse. Man henviser faktisk på denne måde barnløse landmænd, som ikke ønsker, at staten skal have forkøbsret før familien, til at sælge deres ejendom i levende live til deres søskende for på den måde at få den overdraget til nevøer og niecer uden statens indblanding. Det kan ikke være rimeligt, og når de to partier alligevel vedtager disse ting, må grunden jo være den, at de af frygt og jalousi overfor hinanden er faldet i hinandens arme, uden at egentlig — det tror jeg heller ikke andre ærede medlemmer har haft følelsen af — lyksaligheden mellem partierne af den grund er blevet særlig overvældende.